

שיחת השבוע

חב"ד
צעירי
אגודת
חב"ד
כל הלב לכל אחד

785 סניפים,
בתי חב"ד,
ברחבי הארץ

יש חדש

■ זה הזמן לבדוק

לקראת כניסתנו לחודש אלול בתי חב"ד פותחים במבצע מיוחד לבדיקת תפילין ומזוזות, לפי המנהג לבדוק את התפילין והמזוזות בחודש זה. צעירי חב"ד מתגברים את 'מוקד המזוזה הארצי', הפועל כל השנה, ובאמצעותו אפשר לשגר פנייה לאחד ממאות בתי חב"ד, לבדיקת מזוזות הבית. כמורכב אפשר לקבל מידע על קניית מזוזות כשרות חדשות. פרטים באתר chabadisrael.co.il.

■ להתעורר בשופר

שליחי חב"ד יפעלו בחודש אלול לזיכוי המוני ישראל במנהג תקיעת שופר. הפעילות תתקיים במוסדות ציבור, במקומות עבודה ובבתי עסק, והיא נועדה לעורר את לב עם ישראל למשמעות ימי אלול, ימי התשובה והרחמים.

■ עמדות תפילין מעוצבות

בעקבות הביקוש הרב לעמדות התפילין המעוצבות, מודיעים צעירי חב"ד כי הגיעו עמדות תפילין חדשות, והן מופצות בידי בתי חב"ד. כרגע מוצבות ברחבי הארץ – במשרדים, במפעלים ובבתי עסק – יותר מאלף וחמש מאות עמדות תפילין, המאפשרות לציבור הרחב לקיים את המצווה החשובה.

מתגעגעים לחינוך של פעם?

התרבות הכללית מרימה על נס הצלחות חומריות, כסף, פרסום, יופי חיצוני. אין זה פשוט לחנך דור צעיר לערכי המסורת היהודית העתיקה

חינוך שממלא את ההורים גאווה ואושר. 'שלהבות חב"ד', למשל

שניים וחצי מיליון תלמידים יפתחו בשבוע הבא את שנת הלימודים החדשה. הם ילמדו מתמטיקה ומדעים, וירכשו כלים להשתלבות בעולם המודרני. אבל האם יקבלו חינוך לערכים, ובמיוחד לערכי היסוד של העם היהודי?

כמעט בכל שיחה עם הורים שומעים געגועים לחינוך של פעם. הללו מתרפקים על הכבוד שהיה פעם כלפי הורים ומורים, על הידע בתנ"ך, על החינוך לערכים, לאהבת העם והארץ. כיום יש אכזבה כללית ממצב החינוך בתחום הערכי והיהודי. להורים נדמה שזו גזירת גורל שאין מה לעשות כנגדה.

הבדיחה על חשבוננו

לא קל להנחיל ערכים יהודיים בעולם גלובלי, שבו התרבות העולמית מטשטשת את הזהות היהודית ומעודדת טמיעה והתבוללות. התרבות הכללית מרימה על נס הצלחות חומריות, כסף, פרסום, יופי חיצוני. אין זה פשוט לחנך דור צעיר לערכים רוחניים ולהערכת המסורת היהודית העתיקה.

על זה יש להוסיף את המתקפה האגרסיבית של קמפיין ה'הדתה', שנועד להרתיע מוסדות חינוך מקיום פעילויות להנחלת מורשת ישראל, וכך למנוע ממיליוני ילדים אפשרות לקבל אפילו קמצוץ של ידע על ערכי יהדות ומסורת. מובילי הקמפיין בזים במוצהר לעצם החשיבות של הכרת המורשת. מבחינתם, לא חשוב כלל שהילדים יידעו מאין באו ומהו אוצר הידע שהעם היהודי נושא עימו לאורך הדורות.

אילו המצב לא היה עצוב כליכך היה אפשר לעשות תכניות סאטירה משובחות מפוביית ה'הדתה', אלא שהבדיחה הזאת היא על חשבונם של מיליוני ילדים וילדות, שיגדלו בלי מושג קלוש על מורשתם. רבים מהם לא יידעו מהו שופר ומה הן סליחות, איך נראה ספר תורה ומה יש בסידור התפילה.

כואב הלב על יהודים שהנתקו כליכך משורשיהם, עד שאין הם מבינים כלל את

חשיבות החיבור לשורשים. אבל כואב לא פחות לראות את הרוב הגדול של ציבור ההורים, שהמסורת חשובה להם ושערכי היהדות יקרים לליבם – והשותקים אל מול המערכה המשומנת, שנועדה לגזול מילדיהם את מעט היהדות שעוד נותרה במערכת החינוך.

יש מה לעשות

נדרשת יוזמה תקיפה ונחושה של הורים, המבינים את חיוניות היהדות להמשך הרציפות היהודית. אל תסתפקו בהבעת דעתכם בסקר מזדמן, אלא אמרו זאת בקול גדול למנהלים ולמורים שבידיהם אתם מפקידים את ילדיכם. חזקו אותם שלא להתרשם מצעקני ה'הדתה', ולהעניק לילדים את חמצן היהדות הנחוץ להם כליכך.

ומי שבאמת מתגעגעים לחינוך של פעם, כדאי שיידעו כי הוא חי וקיים. מאות בתי ספר כאלה פועלים ברחבי הארץ ומעניקים לילדים חינוך שממלא את ההורים גאווה ואושר. אלה בתי הספר שלא נכנעו לרוחות החולפות, אלא נשארו נאמנים לערכים שלאורם עם ישראל חי אלפי שנים.

הורים אכפתיים, גם אם אין הם שומרי מצוות באורח חייהם, כדאי שישקלו מתן חינוך דתי לילדיהם. הם יכולים לבחור להעניק לילדיהם חינוך שיהיו גאים בו. זה הזמן לקבל החלטה אמיצה שתנחיל להורים נחת לדורי דורות.

זמני השבוע

ירושלים	תל-אביב	חיפה	באר-שבע	אילת	ניו-יורק
18:25	18:47	18:37	18:46	18:44	19:12
19:42	19:44	19:44	19:43	19:39	20:10

פרקי אבות: פרק 1

שבת ישראל,
קרם והזמנים

להרגיש טעם יהודי KEDEM

PRODUCT OF USA

המולד: יום שלישי, 2 בצהריים, 37 דקות ו-12 חלקים ראש חודש אלול: ביום השלישי וביום הרביעי

נבואה של גאולה בחודש אלול

ראש חודש אלול נרמז בתחילת ספר חגי: "בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁשִׁי, בְּיוֹם אֶחָד לַחֹדֶשׁ, הָיָה דְבַר ה' בְּיַד חֲגִי הַנְּבִיא, אֶל זָרְבָבֶל בֶּן-שָׁאֲלֻמָּאֵל פֶּתַח יְהוּדָה, וְאֶל יְהוֹשֻעַ בֶּן-יְהוֹצָדָק הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל, לֵאמֹר: "הַחֹדֶשׁ הַשִּׁישִׁי הוּא אֱלוּל, וּבְאֶחָד לַחֹדֶשׁ, בְּרֹאשׁ הַחֹדֶשׁ, קִיבֵל חֲגִי הַנְּבִיא אֶת הַנְּבוּאָה.

לכאורה, נבואה זו קשורה לעת השיבה מגלות בבל. הקב"ה מדבר על מצב מסוים ששרר אז (חגי א.ב.): "כֹּה אָמַר ה' צְבָאוֹת, לֵאמֹר: הָעַם הַזֶּה אָמְרוּ לֹא עֵת בָּא עֵת בֵּית ה' לְהִבָּנוֹת?!". כלומר, הקב"ה תמה שיש יהודים האומרים כי אין זו העת לבניית בית המקדש.

היום כפשוטו

אבל בגמרא (מגילה יד, א) נפסק שנבואה שנכתבה היא כזאת שנצרכה לדורות, היינו שתכניה נוגעים גם לעתיד. מזה עולה שתמיהת הקב"ה זועקת

לעשות בפועל

נבואת חגי אינה מסתפקת בתמיהה, אלא קוראת לפעולה: "עָלוּ הָהָר וְהִבַּאתֶם עֹץ, וּבְנוּ הַבַּיִת" (שם ח). כלומר, אין הכוונה לאמירת דברי מוסר, ואחר-כך האדם יוכל לשבת תחת גפנו ותחת תאנתו, אלא עליו לקחת את רגליו "אל ההר", היינו, לעלות למקום רוחני נעלה יותר. ולא דיי לעמוד במדרגה גבוהה, אלא יש לחטוב עצים, לעשות מעשה בפועל, ואז לרדת מן ההר, מהמדרגה הרוחנית הגבוהה, ולהתחיל לבנות את הבית!

בני ישראל עלולים לפקפק אם אמנם בכוחם

לעשות זאת, ולכן הנביא שב "בְּמִלְאָכֹת ה'" ואומר לעם: "אֲנִי אֶתְכֶם, נָא" (שם יג). ואז מבין אפילו הקטן שבקטנים והפחות שבפחותים, שאם הקב"ה אומר "אני איתכם", אין ספק שלא יהיו מניעות ועיכובים.

מקדש בנפש

אמנם את בניין בית המקדש בפועל יעשה המשיח, מכיוון שרק הוא יידע לבנותו "במקומו", אבל את ההכנה הרוחנית לבוא הגאולה יש להתחיל כבר עכשיו. ההוראה שנבואה זו מלמדת אותנו היא, שגם בהיותנו שרויים בחושך הכפול והמכופל של הגלות, אין להתבייש לדבר על גאולה עכשיו, מאחר שכבר "כלו כל הקיצין".

ובפרט בבוא ראש חודש אלול, שבו הקב"ה הבטיח "אני איתכם" – הבטחה המופנית לכל אחד ואחת מישראל. ממילא יש להזדרז לבנות את בית המקדש הפנימי שבנפש, וזה יזרז את בניין בית המקדש הכללי על-ידי משיח צדקנו בקרוב ממש.

(שיחות קודש תש"מ, כרך ג, עמ' 966)

אמרת השבוע

דרך חדשה

שנה אחת, בשבת מברכים אלול, נשא רבי חיים מצאנז דברים לפני הקהל ואמר:

מעשה באדם שתעה ביער, ובחר ללכת בשביל מסוים, אך לא זו בלבד שהשביל לא הוביל אותו אל מקום יישוב, אלא סיבך אותו עמוק יותר בעבי היער.

היה האיש משוטט ומנסה לצאת. בדרכו פגש עוד אדם שתעה ביער. שאלו האיש: "איך יוצאים מכאן?". השיב לו הראשון: "איך יוצאים, אינני יודע; דבר אחד אוכל לומר, לך בוודאות – בדרך שבה הלכתי, אל תלך!".

והצדיק זעק מנהמת ליבו: "דבר אחד יכול אני לומר לכם – בדרך שבה הלכנו עד עכשיו, אל נלך; עלינו לחפש יחדיו דרך חדשה!".

מתן צדקה

מן המעיין

הרבי רשאי

רבי בן-ציון הלבנשטאם מבובוב היה מחלק הרבה כסף לצדקה. שאלו אותו: הלוא הורו חז"ל "אל יבזבו יותר מחומש"?! ענה: הגמרא אומרת את הטעם לכך, שאם יבזבו יותר, יצטרך לבריות, ואולם רבי ממילא נצרך לבריות, ולכן אין מניעה שיחלק את כל כספו...

אל תדקדק

לא תבדוק הרבה אחר המקבל אם הוא ראוי או לא, ועליך לדונו לכף זכות, ואז גם הקב"ה, המשלם מידה כנגד מידה, לא יבדוק אחריו. "לא ידע לבבך בתינתן לו" – לא תבדוק אחריו ברוע לב, אם הוא צריך ואם הוא ראוי, כי בגלל הדבר הזה, שאין אתה ממחפשי מומים בזולת, יברך ה' גם אותך בלי לבקר את מעשיך, שאם ידקדק ביותר במידת הדין, מי יצדק לפניו!

(המגיד מדובנא)

תכלית ירידת הנשמה

נשמה יורדת לעולם וחיה שבעים-שמונים שנה כדי לעשות טובה ליהודי. טובה גשמית, ובפרט טובה רוחנית.

(הבעש"ט)

ענווה שלא במקומה

רבי אייזל חריף, רבה של סלונים, ביקר פעם אחת אצל עשיר שנהג בקמצנות בענייני צדקה. הלה, כשראה את הרב נכנס לביתו, התחבא.

רבי אייזל ראה על השולחן את הספר 'ראשית חכמה' פתוח בשער הענווה. אמר רבי אייזל: חבל שהוא עומד ב'שער הענווה', לו היה עומד ב'שער הגאווה' לא היה משפיל את עצמו להתחבא מפני הרב...

צדקה לטובתכם

"כי לא יחדל אביון מקרב הארץ" (דברים טו, א). המגיד מקלם אמר לעשירים: לטובתכם כדאי שתחזיקו את העניים. הלוא אם לא תעזרו להם, יגועו ברעב, מקור וממחלות, והתורה אומרת "כי לא יחדל אביון מקרב הארץ" – הרי שמישהו מכם יצטרך לתפוס את מקומם!

חובה לקיים

רבי יחזקאל ליפשיץ, רבה של קאליש, היה אומר: אמנם התורה אומרת "כי לא יחדל אביון מקרב הארץ", אבל אין זו מצווה שעל העשירים לקיימה. לעומת זאת, הפסוק "אפס כי לא יהיה בך אביון" – זו חובה על כל אחד מאיתנו לקיימה, כי כאן כבר נאמר – "בך".

שערי ההיכלות נפתחים

הצמח צדק אמר לבנו, המהר"ש: מי שמסייע ליהודי בפרנסה, כל שערי ההיכלות העליונים פתוחים לפניו. וזאת, אפילו אם מדובר בדבר קטן, כגון לעזור ליהודי להרוויח שבעים פרוטות במסחר עגלים.

יום בשבוע	ש"ק כ"ז מנחם-אב	א'	ב'	ג'	ד' א' אלול	ה'	ו'
ג' פרקים ליום	הל איטורי מזבח פרק ה'	הל מעשה הקרבנות פרק א'	פרק ד'	פרק ד'	פרק י"ב	פרק י"א	פרק ט"ז
פרק א' ליום	הל תמיזין ומוספין פרק ד'	פרק ה'	פרק ו'	פרק ז'	פרק ח'	פרק ט'	פרק י'

לוח יומי ללימוד הרמב"ם
תקנת הרבי מליובאוויטש

כי אין פרישה בלי הכנה

פגישה לתכנון פרישה חינום!

השנים הקרובות לפנסיה חשובות מאוד
לקביעת הקצבה וסכום הפרישה

נשמח להעניק לכם* ללא עלות פגישה בה:
נתכנן את סכום הקצבה החודשי
נתאים את סכום המשיכה ההוני
ונזיל את המס למינימום

הידעת? במדינת ישראל קיימות הקלות מס משמעותיות על הפרשות
לפנסיה. הפרשות לקרנות פנסיה, ביטוח מנהלים וקופות גמל נהנות מהטבות
מס שונות, כמו ניכויים וזיכויים במס הכנסה. תמריצים אלו נועדו לעודד את
האזרחים לחסוך לעתידם ולהבטיח את ביטחונם הכלכלי בגיל פרישה

*השירות מיועד לעובדים במעמד היציאה לפנסיה גיל מינימלי:
גברים-67, נשים-63

להצטרפות מהירה צרו קשר:

077.444.7777

basad.co.il

צריך לעשות הכל שיהיה בסדר
גפןבסד
ביטוח פרישה למנוח ואחיד

SUMMER VIBES

הקץ הזה מתקדמים לנעם 2
ונהנים משופע מים חמים וקרים בלחיצת כפתור
עם טכנולוגיית שבת למהדרין.

אליקים נעם
מבית מלאכה של מיקס

מוקד הזמנות:
077-2304757

גאולה הפדיה

מנחם ברוד

המשמעות העמוקה של הבחירה

בְּחִירָה לְעֵתִיד. אחרי ביאת המשיח ישתנה דבר מרכזי מאוד בעולם – הרע יסולק וייעלם, כדברי הנביא (זכריה יגב) "אֶת רוּחַ הַטְּמָאָה אֶעֱבִיר מִן הָאָרֶץ". לא יהיה עוד רע, וגם לא יצר הרע, כפי שהגמרא אומרת (סוכה נבא): "לעתידי לבוא מביאו הקב"ה ליצר הרע ושוחטו".

אבל עולם כזה לכאורה ייטול מבני האדם את הבחירה החופשית. הבחירה בטוב יכולה להתקיים דווקא כאשר עומדות לפני האדם שתי דרכים – דרך החיים והטוב מול דרך המוות והרע. איך תהיה בחירה חופשית בימות המשיח, כאשר הרע יועבר מן העולם?

אלא שבימות המשיח, כאשר העולם יתעלה לדרגה עליונה יותר, יתבטא כוח הבחירה בדרך אחרת. אמיתות עניין הבחירה שייכת גם כאשר אין כל מציאות של רע. ואדרבה, דווקא אז מתגלה כוח הבחירה במלוא טהרתו.

עומק עניין הבחירה פירושו – עשיית מעשה בלי שום אילוצים חיצוניים, אלא מפני שהאדם עצמו בוחר לעשותו. בימות המשיח הבחירה החופשית תעלה בדרגה – לא בחירה בין טוב לרע, אלא ביטוי לרצון האמיתי, הטהור, הבלתי-מושפע, של הנשמה האלוקית. אז יתגלה כי יהודי רוצה את הקב"ה לא מתוך אילוצים כלשהם, אלא מתוך הרצון הטהור והעצמתי של נפשו האלוקית.

יהודי יבחר בקב"ה מפני שכך נשמתו האלוקית רוצה – רצון טהור וחף מכל שיקול אחר, רצון שאין מאחוריו סיבות ונימוקים, אילוצים וצרכים. זו משמעות הבחירה החופשית כפי שתהיה בימות המשיח.

טעימה מהרמב"ם

לרגל ארבעים שנה לייסוד
תקנת לימוד הרמב"ם היומי

הרב חיים הבר

אלרגייה לגזל

"וְהִסִּיר אֶת הַמָּרְאָה וְהַעֲזִיר שְׁעָלֶיהָ בְּיָדוֹ עִם הַנִּזְעָה וְאֶת פְּנֵי מַעֲיִם הַיּוֹצֵאִין עִמָּהּ וּמַשְׁלִיכִין לְבֵית הַדִּישָׁן" (הלכות מעשה הקרבנות ו,כא)

מביא את דברי חז"ל שבבמהמה, האוכלת מאבוס בעליה, נאמר שרוחצים את המעיין ומעלים אותם למזבח; ואילו העוף ניזון מן הגזל, ואוכל מזון מחצרות פרטיות, ולכן יש להשליך את מעיו.

לכאורה העוף עושה זאת שלא מתוך בחירה, אלא כחלק מטבעו. כמו-כן העוף כולו שוקל עשרות גרמים בלבד, והמעיים שלו גרמים יחידים, וייתכן שאף אינם שווים פרוטה. מדוע בכל זאת משליכים אותם?

אלא שהקב"ה שונא גזל, בכל כמות שהיא ומכל סיבה שהיא. המזבח כביכול 'אלרגי' לגזל. ללמדנו עד כמה יש להיזהר מגזל, ובמיוחד להיזהר שלא להשתמש בגזל למטרות קדושה.

יהודי הביא בקבוק חלב למקום עבודתו. הוא הניח את החלב במקרר והדביק עליו פתק ובו הכיתוב: "פרטי. איסור גזל". אף-על-פי שהעובדים היו שומרי מצוות, הכיתוב לא מנע ממקצתם להשתמש בחלב. באין ברירה החליט לכתוב כיתוב אחר: "חלב נוכרי". התרגיל הצליח, ואיש לא נגע בחלב...

הסיפור מבטא תפיסה השוכנת לפעמים בלב בני-אדם, שבמצוות שבין אדם למקום יש להקפיד על קוצו של יו"ד, ואילו במצוות שבין אדם לחברו אפשר כביכול לזלזל מעט.

המענה לכך נמצא בדיני עולת העוף. התורה אומרת שיש להשליך את המעיין ואין להעלותם למזבח. רש"י (ויקרא א,טז)

סובלים מאקזמה / פסוריאזיס / גרד שלא עובר / יובש / מחלות עור אחרות?
האם שמעתם על הפטנט הישראלי מִיבִיוֹם?

די לסבול! יש פרוביוטיקה חדשנית לעור!

שירות לקוחות: 058-5554181

להזמנות באתר: www.mibiome.co.il

חדש! ניתן למצוא באתר גם קרם פנים וצוואר להדנת העור וצמצום קמטוסים, פורמולה טבעית המשמרת את המיקרוביום הבריא של עור הפנים והצוואר.

לרשימת בתי מרקחת וחנויות טבע ברחבי הארץ: mibiome.co.il/points-of-sale

תפילה במניין ועמידה בניסיון

לראות את מרכבתה נעלמת בעיקול הדרך. סר וזועף סגר את חנותו וחזר לביתו. "שוב הלכתי לבית הכנסת, וכמו אתמול נחלתי הפסד כבד", הטיח לעבר אשתו. "אל תבקשי ממני עוד ללכת לבית הכנסת!".

זבולון הגה רעיון שימנע מרבי יצחק לקחת אותו לבית הכנסת: הוא ישכים קום וייצא לטיול בשדה. אך הרב, כמו קרא את מחשבותיו, הופיע בפתח ביתו בטרם יצא זבולון מהבית...

"האם לא מוקדם מדי ללכת לבית הכנסת?", מלמל זבולון במבוכה. "לא", קבע הצדיק, "נלך עכשיו ונצטרף לשיעור זוהר ומשניות. בוא עימי".

באין ברירה התלבש הסוחר ויצא לבית הכנסת, חורק שיניים בכעס כבוש. אחרי התפילה הלך לחנות, מצפה במתח לראות מה יילד יום. חלפה שעה ולחנות נכנס קצין צעיר. הוא הזמין כמה סחורות ושילם תמורתן. הוא ביקש מזבולון להשאיר את הסחורה בחנות, עד שיזמין עגלה וסבל.

השעות נקפו ודמותו של הקצין לא נראתה באופק. הסוחר לא ידע מה לעשות. בצוהריים ביקש לצאת למנוחה קלה בביתו ופנה לצאת. מאחורי הדלפק ראה מזוודה קטנה, שנראתה שייכת לאותו קצין. הוא החליט להמשיך בדרכו, בתקווה שהקצין ישוב בהמשך לקחת את הסחורה ואת המזוודה ששכת.

במהלך ההליכה לביתו הופיע מולו רבי יצחק טייב וחיוך נסוך על פניו. "נו, הרווחת היטב היום, הלא כן? במזוודה שנשכחה לצד הדלפק מצוי כל כספך מאתמול ושלשום עד הפרוטה האחרונה", אמר, אל מול עיניו הפעורות מתדהמה של זבולון.

והרב המשיך: "דע כי כאשר ראו בשמיים שאני מתאמץ למשוך אותך לבית הכנסת, התייצבו המקטרגים וביקשו להעמידנו בניסיון. שליחיהם הם שהופיעו בחנות ונעלמו עם סחורה יקרה. ואולם אחרי שלא ויתרתי ולקחתי אותך גם ביום השלישי לבית הכנסת, נכנעו המקטרגים, והיום הופיע בחנותך אליהו הנביא, כדי להשיב לך את כל כספך. מעתה היזהר שלא להפסיד תפילה במניין תמורת כל הון שבעולם", חתם הצדיק את דבריו המופלאים.

זבולון הנפעם מיהר לחזור לחנותו, ופתח את המזוודה. ואכן, דברי הצדיק היו מדויקים – הכסף שבמזוודה תאם למחיר הסחורות שנגזלו.

(עלפי 'זויער יצחק')

לך!", השיבו השליחים והדהירו את הסוסים.

זבולון עמד כמסומר אל מול עזות המצח של האנשים, אך נאלץ להבליג כדי שלא להסתבך עם בית המלוכה. בשובו לביתו פרק את כעסו על ראשה של רעייתו. "ראי איזה יום שחור היה לי,

צינו של רבי יצחק טייב בבית העלמין בורג'ל בתוניס

בבוקר נשמעו נקישות על דלת ביתו של זבולון. הנקישות העירו את בעל הבית משנתו, וכשפתח את הדלת ראה מולו את רבי יצחק. "הזדרז ובוא עימי לבית הכנסת. אני ממתין לך!", אמר לו הרב

דווקא אחרי שהלכתי לבית הכנסת!".

למחרת בבוקר שוב נשמעו נקישות בדלת, ושוב עמד שם רבי יצחק. "בוא עימי לתפילה", אמר הרב. בחוסר רצון יצא הסוחר שוב לבית הכנסת. אחרי התפילה מיהר לחנותו, והפעם הופיע לפניו אישה עשירה בלתי-מוכרת. שעה ארוכה סיירה בחנות ובחרה גלילי בד יקרים.

בעודו משרת את הלקוחה ומביא לה עוד ועוד בדים מעליית הגג, גילה זבולון כי האישה והבדים היקרים נעלמו. כשיצא החוצה עדיין הספיק

זבולון צבט את עצמו כדי להיות בטוח שאינו חולם או הוזה. "אני לא מאמין", מלמל בתדהמה. בעיניים פעורות הביט במרכבה הנמלטת ובה סחורה יקרה מחנותו, שלא שולמה.

סוחר הבדים התגורר בשכונת לרבי יצחק-חי טייב, מרכניה החשובים של יהדות תוניסיה. רוב ימיו היה אדם דל אמצעים, ויום אחד גלגל המזל התהפך והוא התעשר.

ואולם ככל שהונו גדל, החל מצבו הרוחני להידרדר. בתחילה חדל לבוא לבית הכנסת בימות החול, ולבסוף הדיר ממנו את רגליו גם בשבתות. אשתו, שהייתה יראת שמיים, הייתה מוכיחה אותו בעדינות, אך האיש נותר אדיש ולא שיפר את דרכיו.

יום אחד עבר רבי יצחק ליד חלון ביתו של שכנו העשיר. "אוי לנו", שמע את האישה נאנחת, "לא פיללתי לצרות כאלה שינחתו על ראשו".

"האומנם שכניי סובלים צרות ואינני עושה דבר למענם?" – הוכיח רבי יצחק את עצמו והחליט להיכנס לביתם.

בעלת הבית נדהמה לראות את הצדיק עומד על מפתן ביתה. "אילו צרות עוברות עליכם?", שאל בטון אבהי. האישה נאנחה וגללה לפני רבי יצחק את סיפור הידרדרותו הרוחנית של בעלה, עד שפסק מלבוא לבית הכנסת. רבי יצחק הנהן בראשו ואמר: "הסירי דאגה מליבך. אני אדאג שישבו להתפלל בבית הכנסת".

למחרת בבוקר נשמעו נקישות על דלת ביתו של זבולון. הנקישות העירו את בעל הבית משנתו, וכשפתח את הדלת ראה מולו את רבי יצחק. "הזדרז ובוא עימי לבית הכנסת. אני ממתין לך!", אמר לו הרב.

זבולון התבייש, ומיהר להתלוות אליו, אם כי בחוסר חשק.

בסיום התפילה מיהר זבולון לחנותו. לא חלפו אלא דקות מעטות ובחנות הופיעו שליחים מבית המלוכה וביקשו להזמין כמות בדים מכובדת. הללו העמיסו לעגלתו עוד ועוד גלילי בד יוקרתיים, וכשסיימו עלו על העגלה והתכוננו לצאת לדרכם.

"ומה על התשלום!?", זעק זבולון. "כבר שילמנו

יוסף מנחם עם 41 שנות ניסיון בבנק דיסקונט

0548657752

ההחזרים החודשיים שלך אחרי מחזור משכנתא

ההחזרים החודשיים שלך לפני מחזור משכנתא

יוסף מנחם משכנתאות
דובר בנקאית שוטפת

הכנסה קבועה לבית הכנסת ל-25 שנה

אנו שוכרים גגות של בתי כנסת וישיבות בכל הארץ, לטובת הקמה של מערכת סולארית, ומייצרים לכם הכנסה קבועה ויציבה, ללא כל הפרעה לפעילות השוטפת.

ישיבת בני דוד, עלי.

לפרטים נוספים ובדיקת דמי השכירות אשמח לשמוע ממך:

שחר מזור, חברת מעגלים אנרגיה
054-6226202
www.magalim.co.il

מעגלים אנרגיה, חברה סולארית וותיקה, פעילה משנת 2009, מאות פרויקטים בארץ ובחו"ל. כתובתנו: מושב ישעי משק 72.

רציתי לשאול

עם הרב יוסף יצחק קפלן
 רב המושב סתריה

מה ההבדל בין כשרות רגילה לכשרות מהדרין? או שזה כשר או שלא!

על הדעות המקילות, בעוד בכשרות מהדרין מקפידים לנהוג גם על-פי הדעות המחמירות יותר. יהודים יראי שמיים רוצים להדר במצוות הכשרות ולא לסמוך על דעות מקילות, ולכן הם מחפשים כשרות למהדרין.

ההבדל השני הוא ברמת הפיקוח. בכשרות הרגילה יש לעיתים מגבלות המצמצמות את יכולת הפיקוח וההשגחה. זה גם משתנה ממקום למקום. יש רבנויות שגם בכשרות רגילה ההשגחה הדוקה וטובה, ויש רבנויות שבהן הפיקוח רופף יותר. לכשרות מהדרין יש יותר אמצעים ויותר חופש פעולה לניהול פיקוח והשגחה טובים והדוקים יותר, והדבר מבטיח רמת כשרות גבוהה יותר.

גם בכשרות מהדרין יש כמה וכמה רמות, ולכן יש המקפידים לצורך מוצרים בכשרויות הטובות ביותר, שבהן הכשרות עומדת ברמה הגבוהה ביותר.

שאלה זו מבוססת על ההנחה, שכשרות היא עניין של שחור-לבן, בלי גוני ביניים. הנחה זו אינה נכונה בכשרות, כשם שאין היא נכונה בכל דבר בחיים.

כשאתם נכנסים לחנות של מוצרי חשמל יציג המוכר לפניכם כמה וכמה דגמים של מכונות כביסה ומקררים וכדומה. גם פה אפשר לשאול: למה יש הבדלים בין הדגמים - או שזה מכבס או שלא?! אכן, גם הדגם הזול אמור לכבס וגם המקרר הזול יודע לקרר, ועדיין יש הבדלים רבים באיכות המוצר ובאמינותו.

ההבדלים בכשרות יכולים לבוא לידי ביטוי בשני היבטים:

האחד, בפסיקה ההלכתית. אמנם יש דברים שבהם ההלכה ברורה וחד-משמעית - זה כשר וזה לא. אך יש דברים שבהם יש בהלכה דעות מקילות יותר ודעות מחמירות יותר. הכשרות הרגילה מסתמכת לעיתים

הלכה למעשה

הרב יוסף גינזבורג
 רב אזורי, עומר

צדקה לבזבזן

שיוכל להוסיף לזכות באמון ובאשראי ולבנות את עסקיו מחדש.

לאנשים מסוימים, במצבים מסוימים, צריך לאפשר גם הוצאות שבעבור רוב בני-האדם הן בגדר בזבזן, שכן לגבי הנזקים הללו זה הכרח.

ואולם כשברור שזה בזבזן בלתי מוצדק - אין לממן זאת מכספי צדקה, אבל גם אסור לזנוח את האיש. יש למצוא דרכים לעצור את הבזבזן, ולצורך זה מותר לאיים בהפסקת הסיוע, כדי לאלצו להתנהג התנהגות אחראית יותר. אם אין הדבר מועיל, יש למצוא דרכים להבטיח שהסיוע יינתן למטרות הנחוצות בלבד. אגב, לדעת אנשי מקצוע, לפעמים הבזבזן מעיד על תסמונת של הפרעה נפשית הדורשת טיפול.

אם ברור שהנזק מנצל את מצבו שלא כדין - יש להפסיק את הסיוע, אך חובה לחפש דרך שבני ביתו לא ייפגעו בשל כך.

מקורות: כתובות סזב, ומהרש"א שם. שו"ע יו"ד סי' רמט ס"ו, רנ ס"א. רנ, ס"ט, רנה. וראה צדקה ומשפט פ"א סכ"ב.

האם חייבים לתת צדקה למי שמבזבז את כספו על מותרות?

תשובה: במצוות הצדקה נאמר בתורה שיש לתת לעני (דברים טו, ח): "דִּי מַחְסְרוֹ אֲשֶׁר יִחְסֹר לוֹ". מזה למדו בתלמוד: "אתה מצווה עליו לפרנסו, ואי אתה מצווה עליו לעשור". כמו-כן אמרו חז"ל, שאל לו לעני לפנק את עצמו.

ועם זה, מהמשך הפסוק "אשר יחסר לו" למדו שעלינו לדאוג לכל מחסורו, גם למותרות, אם אכן הם חסרים לו, מפני חינוכו והרגליו. למשל, אדם אמיד שירד מנכסיו. במצב כזה יש לתת לו "אפילו סוס לרכוב עליו ועבד לרוץ לפניו".

מכאן שההתייחסות תלויה בנסיבות:

כאשר באים לסייע לאדם הידוע כאמיד לכל יתמוטט (מובן שזה כאשר אין חשש שיסתבך יותר לטווח הארוך), חייבים לסייע לו להמשיך ולחיות לזמן קצר - ולו כלפי חוץ - ברמת החיים הקודמת, כדי

מחלקת המודעות (בלנד) של 'שיחת השבוע':

טל' 053-3166532 • דוא"ר: m3166532@gmail.com

עוזי קפלון

תקציר: מבעד לקפלי האהל הצבאי צופים הילדים במתח במפגש ההיסטורי בין רבן יוחנן בן זכאי לאספסינוס

איש אשר המלך אינו חפץ ביקרו...

אימה קרה לפתה את לבות שני המסתתרים הצעירים. איזה מפנה נורא! מה לעשות עכשו? לצאת? להשאר במקומו?

הרצים יצאו ודחופים להביא את שני הנערים מאהלם, בעוד המלך ממתיין בקצור רוח, אך הם שבו מהר מן הצפוי...

"הילדים אינם באהלם", דחף, והמלך קמט גבותיו בחשד. "יוליוס, מה קורה פה?"

"אינני מבין, השר... אה, סליחה, המלך, התנגמם המפקד המפחד. "הו אני בעצמי אסרתי עליהם לצאת, אחרי מה שקרה עם הבליסטרא", החל לומר, ותכף נשף את שפתיו, אך את הנעשה כבר לא היה אפשר להשיב. אספסינוס בקש עתה לרדת לחקר האמת.

"הבליסטרא?", לא הבין המלך, "קרה משהו עם הבליסטרא? וכי משהו לא היה פשוטה עם ההפגזה הבקרה?" אספסינוס רכן קדימה וחקר במפקד העלוב מבט רושף: "יוליוס, אתה מסתיר ממני משהו?!" המפקד הרומאי נוכח כי פלטה אליו הרעה מאת המלך...

"האמת היא... האמת היא שההפגזה הגדולה הבקרה אכן הייתה מצלחת... אלא... שהתחמשת היתה שונה ממה שתכננו... הענין הוא שגיוס השומר היה שכור, וכנראה הוא האשם בכל מה שקרה..." יוליוס כמעט התעלף בדברו, אך המלך היה קצרונית עד מאוד. "ומה קרה, ספר כבר!", שאג עליו, ויוליוס מהר להשיב בקול נמוך: "הוא מלא את הפך בדברי מאכל שגנב ממחסן האכל..."

"וזה מה שיריתם אל ירושלים הנצורה?!" אספסינוס לא האמין למשמע אזניו.

"כן...", הודה יוליוס בקול חלוש,

"לא ידענו..."

"והיכן גיוס?"

"מת, אדוני המלך. עף עם האכל אל ירושלים..."

אספסינוס תקע במפקד מבט נדהם. הספור נשמע מוזר ודמיוני יותר מדי. חשד עמום נקר בלבו כי יוליוס זה אין תוכו כברו... חסר אחריות כזה!

גדעון תקע מרפק בצלעו של חברו. "זו ההזדמנות שלך, לחש בהתרגשות..."

תחושה חגיגית שרתה באהל השר אספסינוס - סליחה, המלך אספסינוס - עם השמע הודעתה המרעיש של המצלחת הרומאית כי אספסינוס נבחר למיסרות רומא. רק חתן השמחה עצמו חש כי שמחתו אינה שלמה. אוף! הנצל הזה! איך אני מצליח להשחיל לתוכה את הרגל שלי? חשב בזעם.

רבן יוחנן בן זכאי לא אכזב שוב. "ביאו נא לפניך איש אשר אינך מחבבו כלל וכלל; תביט בפניו וידאי תתרגז. ואז מבטח לך כי השמחה והתענוג יתפוגגו מלבך, וגם רגלך תשוב לממדיה הטבעיים".

אספסינוס הביט בהשתאות בחכם היהודי. אין לך דבר העומד בפני התשובות שלו... חשב בהערצה, והחליט לנסות את ה'פנט' תכף ומיד. "יוליוס!", פנה למפקד כוח הבליסטרא שנכח אף הוא במפגש. "השג לי מיד משהו משונא. אחד כזה שירגז אותי כהגון, ברור? אני ממתיין!"

גם ממקום רבצם תחת כנף האהל יכלו הילדים להבחין כי המפקד נשטף זעה קרה. מצוקתו נראתה

היטב על פניו. היכן ימצא כאן, בלב לבו של המנה הרומאי, משהו מאויבי אספסינוס?"

הוא גרד בפדחתו, נסה להעיר מבט מתחנן בפני מלכו הקשות, ללא הועיל. דממה שררה באהל. אספסינוס צמצם את עיניו והמתין לתגובתו ואז לפתע זרחו פניו...

"כן, המפקד... סליחה, המלך!.. בהחלט! ולא רק אחד, כי אם שנים! נמצאים במחנה שני ילדים יהודים חצופים, שרק מראה פניהם, אני מקנה, יעורר כהגון את חמתו של המלך..."

דבר התורה שלי

לדבק בו

בפרשתנו מופיע הצווי: "אחרי ה' אלוקיכם תלכו, ואתו תיראו, ואת מצותיו תשמרו, ובקלו תשמעו, ואתו תעבדו, ובו תדבקו".

אחרי שהפסוק מצוה ללכת אחר ה', לירא אותו, לשמר את מצותיו ולשמע בקולו, באה הסימת: "ובו תדבקו". מה זה מוסיף על מה שנאמר עד עכשו? מה הפונה 'לדבק' בקדוש-ברוך-הוא?

רש"י מפרש שאכן אין הפונה למצוות רגילות, שאותן חובה לקיים, אלא לדברים שאינם חובה, אבל ראוי לעשות אותם, מפני שבה עושה הקדוש-ברוך-הוא.

והוא מביא דגמאות: "גמל חסדים, קבר מתים, בקר חולים - כמו שעשה הקדוש-ברוך-הוא".

השם הלה לבקר את אברהם אבינו, כשהיה חולה, אף-על-פי שהיו לאברהם ידידים ומקרים שבאו לבקר אותו.

כמו-כן השם עסק בקבורת אהרן הכהן, אף שבדאי רבים מבני ישראל היו מוכנים לקיים את המצוה הזאת.

כך הקדוש-ברוך-הוא מלמד אותנו שצריך לעסוק בגמילות חסדים גם אם אחרים יכולים לעשות זאת, ובכך יהודי מקיים את המצוה "ובו תדבקו".

ובעמק יותר:

מפיון שהאמירה "ובו תדבקו" באה בפסוק אחרי הצווי על קיום המצוות, משמע שזו הדרגה העליונה ביותר שיהודי יכול להגיע אליה, יותר מבקיים המצוות עצמן.

ומדוע זה כך? מפני שפאשר אדם מקיים מצוה, יש כאן שני דברים: האדם והמצוה. ומאחר שהאדם הוא מציאות נפרדת מהמצוה, צריך לצוות עליו לקיים את המצוה.

ואולם פאשר אדם מקיים את "ובו תדבקו", אין הוא מרגיש כלל את עצמו. כל המחשבות שלו הן על הקדוש-ברוך-הוא, והאדם רק שואף לדבק בו.

(על פי לקוטי שיחות, כרך יד, עמ' 53)

מה רבו מעשיה' ה'

הראמים חזרו

"מטוס עולה הון תועפות!", אמרה שירי בארוחת הערב.
"אפשר לחשב שאת שומרת כסף בקרנים של ראם", הגיב שלומי.
שלומי ידע מה הוא אמר. ראם הוא בעל-חיים שיש לו קרנים ארוכות וישרות ובעלות קצה חד. אורכן יכול להגיע עד מטר.

בימי קדם נהגו בני-אדם לשמור כסף בתוך קרנים (פרוות) של שור. היו שהעדיפו קרנים של ראם, משום שהיה בהן מקום להרבה כסף. הקרנים האלה נקראות 'תועפות', כלשון הפסוק (במדבר כג, כב) "כתועפת ראם לו". מזה נוצר מושג 'הון תועפות', במשמעות של כסף רב.

הראם הוא בעל-חיים כשר. גבהו כמטר וחצי וזה גם ארכו. משקלו נע בין חמשים לתשעים קילוגרמים. הוא חי בחמש-עשרה שנים, וכשהוא פותח בריצה, ביכולתו להגיע למהירות של שמונים קילומטרים בשעה.

הראם יכול גם לזנק לגבה של שלושה מטרים! יכלת זו עוזרת לראמים להשיג מזון שמצוי על עצים גבוהים, או לברח מטורפים. הראם ידוע כשורד מדבר. הוא מסגל לחיות זמן רב בלי מים, ולהתקדם על נוזלים המצויים בצמחים שהוא אוכל.

גם האפי החברותי של הראם עוזר לו לשרד. אם יש סכנה, אחד החברים מתריע בקולות רמים ומזהיר את כלם.

בארץ ישראל חיו בעבר ראמים, אבל הם נכחדו לפני כמאה וחמשים שנה. בשמורת הטבע יטבתה התחילו לגדל ראמים, ואחרי שהם התרבו, החלו לפני כעשרים וחמש שנה להחזירם לטבע. כיום חיים באזור הערבה והנגב הדרומי עשרות ראמים.

איור: מרדכי איזנשטט

מאת: דניאל גורדון

הגומר לחיבים טובות

18

תקציר: רק לאחר צאתם של ר' סנדר ובנו מוישלה פגלים הסוחר החולה ובתו הפלה את הפתנה היקרה שהעניקה להם. גם מוישלה זוכה למתנה – המחשה נפלאה לדברי בעל התנ"ך "מוח שליט על הלב"

סיוף

מתי בדקו את המזוזה בפתח החדר שלכם? צריה לדעת שגם מזוזה כשרה ומהדרת עלולה להפסל עם הזמן. על-פי ההלכה צריה לבדק את המזוזות אחת לשלוש שנים וחצי, אבל יראי שמים בודקים אחת לשנה.

הלכה בשבוע

למען תזכור – על הפיח בקיבוץ

בבית הוריה, וראתה את הציור שעל הקיר. היא התרגשה מאוד, וניסתה להבין מי הצייר ומה עומד מאחוריו. היא הצליחה לאתר אותי ואמרה שהם החליטו לשמור את הציור, ולהציגו בעבור הדורות הבאים.

שימור. הופתעתי מאוד. לא חלמתי שציור ספונטני על פיח יתגלגל למחוזות של שימור. מוזיאון ישראל ויד כן צבי עירבו מומחים ממוזיאונים נחשבים, לייצב איך לשמור את הציור. וכך, רגע לפני הריסת הבית נעקר הקיר והועבר לשימור.

החיבוק. המשפחה הזמינה אותי לצפות בהעברת הקיר. היה שם רגע מרגש מאוד, כאשר בן משפחה, קצין בכיר, אמר לי: "אתה עם כיפה וזקן ואני לא דתי. ראה את היופי של עם ישראל". הוא חיבק אותי והתרגש מאוד מהמפגש. היה חשוב לו שנשמור על קשר.

חולצה מצוירת. במרוצת השנים גיליתי איזה כוח יש בציור. לא מכבר השתתפתי ביום הולדתו ה-96 של האמן הישראלי הנודע יעקב אגם. ציירתי אותו, מנסה לחקות את סגנון הציירה הייחודי שלו. עם כניסתי לאירוע אמרתי לו שיש לי הפתעה בשבילו. הוא התרגש כל-כך והחליט באותו רגע לצייר לעיני כולם ציור על חולצתי הלבנה, ובסיום חתם את שמו...

כוחה של פעולה. הסיפור בקיבוץ כיסופים לימד אותי את כוחה המדהים של פעולה אחת קטנה. זה יכול להיות מעשה או מילה טובה. לעולם אין לדעת אילו עולמות יכולים להשתנות בעקבות מעשה טוב אחד. הרגשתי שהייתי שומר תורה ומצוות גרם קידוש השם, הפצת אור ואיחוי קרעים. בפרט בעת הזאת יש לכל פעולה טובה שלנו באהבת ישראל ובאחדות ישראל חשיבות גדולה מאין כמותה.

החייל ביחידת הזיהוי בדרום נכנס לבית משפחת זק בקיבוץ כיסופים והחליט לצייר בעשר אצבעותיו ציור מרגש על קיר הבית המפויח. הוא לא חלם לאן יגיע הציור הזה

"זה משהו שפרץ מתוכי באותם רגעים".
אופנר בסטודיו

אילו מלכודות אורבות בדרכים באותה שעה. לרגע לא דמיינתי את גודל האירוע. היה לי ולחבריי ניסיון בטיפול בהרוגים במבצע צוק איתן. ברוך השם שזכינו לסגור מעגלים למשפחות רבות, ובזכות מאמצינו זכו להביא לקבורה את יקיריהן, השם ייקום דמם.

לב מצייר. אחרי ימי עבודה קשים בקיבוץ כיסופים נכנסתי יום אחד לבית משפחת זק, שבו נטבחו הורים וילד. על רקע הריחות והמחשבות התחלתי פתאום לצייר בעשר אצבעותיי על הקיר המפויח. הציור פשוט יצא מליבי: שני חיילים מגינים על ילד. אמנם הציור הזה לא התממש, ולצערי הרב החיילים לא הספיקו להציל את הקרבנות, אבל זה משהו שפרץ מתוכי באותם רגעים. אפילו לא חתמתי את שמי על הציור.

הפתעה על הקיר. בתם של הנרצחים מכיסופים, אתי זק, ביקרה כעבור כמה ימים

תעודת זהות. ר' יחיאל אופנר, יליד בני ברק, תושב כפר חב"ד, צייר אמן, בן 50. עשרות שנים הוא מצייר את חיי העיירה היהודית של פעם, ואת חיי החסידים בימינו. ביום יום הוא משמש מורה לחינוך מיוחד ולומד טיפול בפסיכודרמה. מעל עשרים שנה הוא משרת ביחידת זיהוי חללים של צה"ל בדרום.

שמחת תורה. התארחתי עם משפחתי באשקלון, ובשעת בוקר מוקדמת שמענו אזעקות. דלת המ"ד, שלא הייתה סגורה הרמטית, נפרצה פתאום, אחרי ששני טילים פגעו בבניין שבו התארחנו. כל הבניין רעד והקומה למעלה נפגעה קשה. בחסדי שמיים הדיירים לא היו באותה עת בביתם וחיייהם ניצלו.

עבודת קודש. כעבור זמן קצר הוזעקתי ויצאתי לאזור שאליו נקראתי. לא הבנתי כלל

אופנר בהפוגה ממלאכת הקודש ביישובי העוטף. במרכז: הציור שצויר באצבעות על הקיר המפויח. משמאל: העברת הציור לשימור

הרשת המשתלמת בישראל עם

כשרות מהזדרות

הרשת הטובה בישראל למוצרי מהדרין!

מחסני השוק
מנצחים בכל מחיר

מחסני השוק
מהדרין